

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1252/2024
19.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Миролјуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Гордане Којић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Мирослава Лазића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину ЗК. 221/23 од 18.01.2024. године и Вишег суда у Неготину 4Кж1. 30/24 од 25.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 19.11.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ, као основан, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Лазића, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку и **ПРЕИНАЧУЈУ СЕ** правноснажне пресуде Основног суда у Неготину ЗК. 221/23 од 18.01.2024. године и Вишег суда у Неготину 4Кж1. 30/24 од 25.06.2024. године, тако што Врховни суд окривљеног АА, са личним подацима као у списима предмета, на основу члана 423. тачка 1) Законика о кривичном поступку

ОСЛОБАЂА ОД ОПТУЖБЕ

„Због тога што је дана 29.11.2023. године на рочишту пред Основним судом у Неготину коме су присуствовали председник већа – судија Драгица Томић Стојковић, записничарка ББ, тужилац ВВ са пуномоћником адвокатом Марином Ристић, као и оптужени АА са пуномоћником адвокатом Мирославом Лазићем, где је рочиште почело у 10,30 часова, увредио тужиоца ВВ, на тај начин што је током давања исказа у својству парничне странке приватном тужиоцу упутио речи „ Наводим да ја ништа од наведеног у тужби нисам писао, нити коментарисао, не би ме чудило ни да је тужилац сам написао, са разлога што тужилац против мене и моје ћерке води на десетине кривичних поступака, а душевно болује јер су му потребне паре да врати што даје издржавање својој кћерки“, чиме је повредио углед и част приватног тужиоца, а при томе био је свестан свог дела и хтео је његово извршење, свестан забрањености свог дела“

-чиме би извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика.

На основу члана 265. став 3. Законика о кривичном поступку обавезан је приватни тужилац ВВ да сноси трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини првостепени суд одлучити посебним решењем.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину ЗК. 221/23 од 18.01.2024. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и осуђен је на новчану казну у износу од 30.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року казну не плати иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетких 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом, окривљени АА је обавезан да плати суду на име паушала износ од 6.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, и да приватном тужиоцу ВВ накнади трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Неготину 4Кж1. 30/24 од 25.06.2024. године одбијена је жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Лазића као неоснована и пресуда Основног суда у Неготивну ЗК. 221/23 од 18.01.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Лазић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за дело које му је стављено на терет.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Лазића, је основан.

Основано се поднетим захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је побијаним правноснажним пресудама повређен закон на штету окривљеног АА, јер дело за које је окривљени правноснажно оглашен кривим није кривично дело.

Кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика чини онај ко увреди другог, при чему се радња извршења састоји у омаловажавању неког лица.

Наиме, из списка предмета произилази да је окривљени критичном приликом инкриминисане речи изговорио у парничном поступку, а који поступак се водио ради накнаде нематеријалне штете, где је окривљени у парничном поступку тужен за накнаду нематеријалне штете због наношења душевних болова. Тужилац (овде оштећени) је у парничном поступку у својој тужби за накнаду нематеријалне штете навео да трпи нематеријалну штету у виду душевних болова и да је тужени (овде окривљени) изазвао код тужиоца трпљене душевног бола јаког интензитета.

Заштитни објект код кривичног дела увреда је част и углед, а сама радња извршења кривичног дела представља свако поступање којима се напада било која од тих вредности, порицањем, омаловажавањем или потцењивањем, радњама којима се у суштини изражава непоштовање или понижавање достојанства личности, при чему се карактер тих радњи као увредљивих цени са становишта опште усвојених друштвених ставова и мерила, односно са објективног становишта (објективни критеријум).

С обзиром на околности под којима су предметне речи изговорене - на рочишту одржаним пред судом, а поводом тужбе за накнаду штете због нанесених душевних болова, при чему из самих парничних списка односно записника са рочишта не произилази да је на рочишту било напете ситуације између окривљеног и приватног тужиоца, нити из истог произилази да је приватни тужилац ове речи доживео као увредљиве, те са објективног становишта, у наведеном контексту и околностима, речи „душевно болује“ по налажењу Врховног суда, не представљају увреду.

Имајући у виду околности под којима су инкриминисане речи изговорене, и саму садржину речи које је изговорио, по ставу Врховног суда погрешно је становиште нижестепених судова да радња окривљеног која је описана у изреци првостепене пресуде има обележје кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, због којег је оглашен кривим, те је првостепени суд, оглашавајући окривљеног кривим због предметног кривичног дела учинио повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, коју повреду закона другостепени суд није отклонио, већ је првостепену пресуду потврдио, а на шта се основано указује у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Из напред наведених разлога овај суд је преиначио побијане пресуде и на основу члана 423. тачка 1) ЗКП, окривљеног АА ослободио од оптужбе да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, те применом одредбе члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 265. став 3. ЗКП у погледу трошкова кривичног поступка, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**